

Dva slovenska Judeža, eden obeše zaprt.

(Konec.)

Ko je „Slov. Gospodar“ naznanil, zaradi česa da je Sorschagg tožen, zakadila se je freimaurerska „Cillier Zeitung“ kakor srdita osa v naš list ter zlasti njenega urednika najnesramnejše z blatom ometavala, čes da je neopravičeno Sorschagga opisal, kakor kakšno gnjusobo in pošast. (Scheusal.)

No, teh besed „Gospodar“ ni rabil pa bi bil tudi pravo zadel, ako bi se jih bil poslužil. Krvava sodnija celjska ga opravičuje obsodivša Sorschagga zaradi najgrših zločinstev. Tatove, goljufe in tolovaje sodijo javno, s Sorschaggom pa so se porotniki: Pečnik, Lipovec, Lorber, Purgaj, Zadavec, Geiger, Hutter, Milošič, Stepišnik, Ploč, Ahman in stotnik Schmöger, morali dati zapreti v posebno hišo, da se vse tajno razpravlja.

Celi četrtek, petek, saboto in naslednjo noč do 2. ure v nedeljo jutro imeli so dela z njim in njegovimi ničvredneži: Anton in Jurij Zorko, Ignac Alt in Franz Štefan. Naposled je bil kriv spoznan, da je cesarja žalil, dobrotljivega cesarja, ki se je zlasti Slov. bistriškega okraja na priprošnjo poslanca barona Goedelna dvakrat bil usmilil in veliko tisoč daroval vsled toče poškodovanim, da je psoval cesarjevo rodbino in naznanjal bližnji „prihod Prajzov“, da je po nedolžnem slovenskega narodnjaka g. Kresnika v kajho spravil na celih 138 dnij, da je ljudi goljufal in ljudi zapeljeval v krivo pričanje pred sodnijo. Ali to ni prava nemškutarska pošast?

Ali ta predrzni Judež ni sramota Slovencem, zlasti pa slov. bistriškemu okraju? Kdo zamore, kdo se upa toliko gnjusobo še iti prat? Sama „Cillier Zeitung“ se ne drzne tega storiti. Sicer z zobmi škriplje pa dolgi jezik vendar prav varčno za plotom drži!

Sorschagg je bil poštenih slovenskih staršev sin, ter nekaj časa e. kr. žandar. Kot žandar se gotovo ni naučil cesarja psovati pač pa je prišel domov toliko spremenjen, da ni ljubil svojega slovenskega jezika več, ampak se sramoval svoje slovenske krvi. Postal je pravi nemškutar, želeč vse Slovence ponemčiti. To so zapazili in v svoje namene porabili slov. bistriški, mariborski in drugi liberalci in nemčurji, ter ga v svoje mreže vlovili, zapeljali, spridili in naposled v največjo nesrečo pripravili.

Hlapčeval jim je zvesto mnogo let in služil kot kleščce. Zganjal je kakor mesar teleta jihovim kandidatom slovenske volilce na volišče. Strahoval je vso okolico. Še v kajhi sedečemu je več županov podpisalo hvalno spričevalo, a potem sramotno preklicalo. Bil je strah, po-

seljivec celemu okraju, dokler ga vna sodnija. Mera je bila polna, razkriti, on obsojen in uničen. sodba zadeva pred svetom tudi njegove mojsore in podpihovalce v Slov. Bistrici in drugod.

Da liberalno-nemčurska svojat našega cesarja črti, njegovo rodbino zaničuje, po Prajzih in velikej Bismarkovini sline cedi, to je v osebi nesrečnega Sorschagga svetu zopet dokazano in obsojeno!

Dragi slovenski rojaki! bodi Vam rečeno v svarilo! Ne zaničujte svojega slovenskega roda, ostanite zvesti Slovenci, pa bodete tudi svitlemu cesarju ostali vselej udani Avstrijani! Varujte se nemčurjev in liberalcev in jihovih listov!

Zlasti pa skrbite, da odpravimo in zatremo list, katerega so celjski, ptujski in drugi nemškutarji v Celji osnovali, da zavirajo napredovanje našega ljudstva na edino pravej, narodnej, krščansko-katoliškej podlagi!

Destrniški.

Gospodarske stvari.

Slepost pri konjih.

Pri nobeni naših domačih živali se očesu boleznin in slepost tako rade in pogosto ne nahajajo kakor pri konjih.

K temu pa pripomagajo razni vzroki. Na prvem mestu so tukaj previsoke senenske letve, ki so konjem v tem oziru škodljive, ker iz njih prah in senenski drobir živalim v oči pada. Prah in drobir pa v očeh nareja razna vnetja, in konec vsega pa je, da konj oslepne.

Na drugem mestu je ostrin sopuh konjskih hlevov, ki živalim oči kvari in sicer prav močno kvari.

Ostrin amonijakovi plin, ki človeku solze v oko sili, je tudi konjskemu očesu zelo škodljiv. Tudi ta okoliščina, kako in od ktere kraja svitloba v hlev prihaja, je velike važnosti.

Ako svitloba od strani prihaja, žival le vedno isto oko proti svitlobi obrača in to ga zelo slabi.

Ako pa konj od svitlobe proč obrnjen stoji, mu tudi to hudo dene, ker prenagla menjava teme in luči, ko se iz hleva na delo ali napajati goni, tudi očesu škoduje.

Proti svitlobi postavljeni živali pa prehudu v oko pridira in ga blišči. Daljni vzrok konjski sjeposti je naočno usnje ali naočniki. Oko konjsko je tako ustvarjeno, da naravno postavljeno v ravnem smeru na stran gleda. Konjsko oko z naočnikom zaslonjeno je tedaj vedno v nekem nasilstvu in trpi. Naposled postane motno in boleno.

Tudi bič le prepogoste v oko in mu razbije kako žilo ali je širok hudemu vnetju.

Če se to tudi včasih brez volje gospodarjeve ali hlapčeve primeri, so pa vendar tudi taki brezvestni suroveži, ki v togoti razbijajo konjem prek glave in prek oči in tako dostikrat konj oslepne.

Da se toraj konjem oči ohranijo, se naj napravijo jasli namesto lojter, naj se skrbi za dosti čistega zraka v hlevu in za snažnost. Naj se za vsako veliko živinsko glavo, za konja, kravo, vola itd. vzame $\frac{1}{2}$ kilograma mavca ali gipsa in se z njim v hlevu gnoj potrosi.

Gips amonijak zveže in tako oster duh iz hleva odstrani. Okna se morajo primerno visoko nad konji napraviti in od konjske oprave nepotrebni naočniki porezati.

Nikakor pa se ne sme z bičem konj po glavi in očeh mlatiti, kakor da bi bil iz lesa ali kama, ne pa občutljiva, prekristna žival, ki zasluži, da človek lepo z njo ravna.

Črna redkev izvrstna zdravilna rastlina.

II. O nekem francoskem generalu pripoveduje neki francoski kmetovavski časnik, da je od te mučne bolezni bil mnogo let hudo mučen in trpinčen.

Nasvetovali so mu, ker vsa druga zdravila niso pomagala, naj začne črno redko jesti, kar je tudi, da si ni bil prijatelj tej žestvoni, storil in res v krutkem izdatno polajčanje čutil in poslednjič popolnoma ozdravil. Ves vesel, da je rešen te hude bolezni je vsem kmetovavcem tistega kraja priporočal, naj črno repkev pridelujejo in je nadalje izvrstnega zdravnika Philippeja nagovoril, da je obširno razpravo o blagodejnih učinkih črne redkve za akademijo znanstev spisal, ktera je potem tudi to izvrstno razpravo v svojih spisih razglasila.

Tudi o nekem drugem boleniku, ki ga pesek in kamen mučil, se pripoveduje, da je hodil po mnogih toplicah po svetu pa vse zastoju. Naposled je začel rabiti črno redkev in že po malih dneh je občutil olajšanje in poslednjič popolno zdravje našel. Pa tudi pozneje se ga ta bolezen ni več lotila.

Kar se pridelovanje črne redkve tiče, tako najraje raste v rahli, mastni, pa ne na novo pognojeni zemlji. V rodi in težki zemlji ne prospeva tako dobro pa tudi dobrota njena je manjša.

Poseva se od meseca majnika do konca junija. Ker v dobri zemlji redkev pray košato vzraste, se morajo rastlinice, kar jih pregosto raste, popipati, da tako k večjemu le deset rastlin na štirjaški meter pride. Če je suša, se mora zamakati, pridno pleti in zemlja rahljati. Kar se redkve za zimo ohraniti hoče, to se je

pred mrazom iz zemlje popipati, metenica kakor korenju ali repi porezati in potem ali v jami, v zemlji ali pa v suhem pesku v kleti hranjevati.

Konjerejskemu društvu pristopili so: Rudolf Leidl, Jožef Škof, Alojz Zemljič, Ant Lariš, Jož. Drolec, A. Mravljak; minister poljedelstva je 10 državnih žrebcev iz Štajerskega vzel in v druge dežele prestavil, ker je lani na jednega žrebca prišlo samo 45 kobil. Predstojnik konjskega konjerejskega okoliša baron Vay imenovan je častni vitez pruskega reda Johaniterskega.

Trtna uš meseca januarja in februarja nahaja se a) v zemlji, kder na trsovih koreninah počivajo ali spijo; to pa na koreninah $1-1\frac{1}{2}$ metra globokih, na plitvih koreninah večidel zmrznejo. Kdor bi hotel tedaj trtno uš pokončati, moral bi globoko koreninje vse odkopati, kar pa preveč stane. Ta mesesa se toraj ne da tukaj nič storiti, b) nad zemljo, pa le zimsko jajce trtne uši v starej skorji trsovej. Težko je takšno jajce najti, ker vsako posebej vloženo in majhno.

Matija Rajh,
nadučitelj pri Sv. Juriji v Slov. gor.

Koruznico naj gospodarji po zimi spolagajo in ne puščajo do spomladi zunaj, ker tako pomagajo koruzno veščo ali koruznega črva čez zimo ohraniti, ki se zabuben nahaja v koruznej slami.

Kuga goveja na Hrvatskem in Ogerskem je prenehala in so meje zopet odprte.

Sejmi. 8. januarja: Šmarije; 10. januarja: Planina, Berače; 11. januarja: Gradec; 17. januarja: Kapela pri Brežicah; Petrovče, Gornja Radgona, Tilmitsch.

Dopisi.

Iz Celja. (Govor dr. Vošnjakov.) Pri občnem zboru Slovenskega društva je mnogozaslužni poslanec g. dr. Vošnjak, navdušeno pozdravljen, v obširnem govoru razložil delovanje državnega zbora. Pred vsem slikal je pogubonosno delovanje nemških liberalcev, dokler so oni imeli večino v zboru. Glavni stebri države, kmetje in obrtniki, so propadali, ker so vsled liberalnih postav postajali sužnji velikega kapitala. Ko je l. 1879 sedanja večina nastopila, našla je državno gospodarstvo v najžalostnejših razmerah, ljudstvo v najhujši stiski, pa povsod ograje v prid nemškimi liberalcem narejenih postav, da skoraj ni bilo upati, da se bo dalo kreniti na boljšo pot. Liberalci so si z umetnim volilnim redom mislili za vselej ohraniti večino, zato se je naša stranka precej lotila poprave volilnega reda in jo tudi dosegla.